

ת"פ 25368/05/13 - מדינת ישראל נגד מורן אביגור, מור פרי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25368-05-13 מדינת ישראל נ' אביגור ואח'
תיק חיצוני: 527073/2011 מסובים דן

בפני	כבוד השופט שמואל מלמד
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. מורן אביגור 2. מור פרי

פסק דין - נאשמת 2

כתב האישום וההסדר:

ביום 10.9.15 הגיעו הצדדים להסכמה לפיה, הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן ובטרם הרשעתה תופנה לשירות המבחן שיבחן בין היתר את שאלת ההרשעה. עמדת המאשימה בשלב זה להרשעה. הצדדים ישובו לשוחח לאחר קבלת התסקיר.

על יסוד הודאתה, נקבע כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום המתוקן - עבירה של סיוע לגניבה, לפי סעיף 384 + 31 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 21.12.11, גנבה נאשמת 1 לכתב האישום, את הרכוש שיפורט להלן, השייך לאנשים שונים, בעוד הנאשמת 2 מסייעת בעדה: רכב צעצוע ומערכת רמקולים, טרקטוקטון ילדים, רכב צעצוע, קורקינט, מזוודות המכילות חפצים שונים, כלי עבודה שונים ועגלת תינוק. באותן הנסיבות, הבחינו המתלוננים ברכושם הנמצא ברכבה של נאשמת 1 והתקשרו למשטרה.

תסקיר שירות מבחן:

בעניינה של נאשמת 2 התקבל תסקיר שירות מבחן לפיו, הנאשמת 2 ילידת הארץ בת 28, רווקה. מתגוררת עם בת זוגה בפתח - תקווה. מתפרנסת מעבודתה כקופאית בחנות לממכר מזון. בגיל המתאים גויסה לצה"ל, בהמשך שוחררה בשל אי התאמה.

מעיון בגיליון הרישום הפלילי, עולה כי הנאשמת 2 נעדרת הרשעות קודמות. באשר לעבירה נשוא הדיון הנאשמת מתקשה לקבל אחריות על ביצועה. בהתייחסותה לנסיבות העבירה, הנאשמת 2 תיארה כי הכירה את שותפתה לביצוע העבירה (נאשמת 1), על רקע ניהול חנויות סמוכות, בשוק הפשפשים ביפו. לדבריה, באותו היום, ביקשה ממנה נאשמת 1 להצטרף אליה לאיסוף של פריטים סביב פחי אשפה באזור השוק. לדבריה, הייתה ממוקדת בשיחה טלפונית שניהלה באותה עת, לצורך כך פנתה הצידה ולא הייתה ערה למעשיה של נאשמת 1, הנאשמת 2 הדגישה כי הקשר עם נאשמת 1 הסתיים לאחר המקרה.

הנאשמת 2 התבקשה לבצע בדיקת שתי ארסירבה. היא הדגישה כי קיימות סיבות קונקרטיות לסירובה לביצוע הבדיקה, בהן היא אינה מעוניינת לשתף.

לשאלת ההרשעה ציין שירות המבחן כי הנאשמת 2 ציינה כי אביה, אשר נושא בתפקיד בכיר בהסתדרות, מבקש לשלבה בתפקיד במקום עבודתו ולצורך כך נדרשת להציג גיליון רישום פלילי ללא הרשעות. יחד עם זאת, הנאשמת 2 לא הציגה מסמכים המעידים על כך. שירות המבחן התלבט באשר לשאלת הרשעתה של הנאשמת 2 בדיון, כשמחד הנאשמת 2 מתקשה לקבל אחריות על ביצוע המיוחס לה בכתב האישום, התקשתה לשתף פעולה באופן מלא, עם תהליך האבחון בשירות וביטאה עמדה השוללת צורך בעריכת שינוי במצבה והיעדר נזקקות ורצון לקשר עם השירות, ייתכן וזאת נוכח היות השירות גורם סמכותי עפ"י החוק. מאידך, מדובר באשה צעירה אשר נמצאת בתהליך אינטנסיבי של טיפולי פוריות המצריך כוחות והשקעה נפשית, בנוסף להשקעה הקונקרטית, אשר זוהי לה מעורבות ראשונה בפלילים. להערכת השירות לנוכח הדמוי העצמי העדין והמורכב של הנאשמת 2, עלול להינזק באופן משמעותי באם תורשע בדיון, כאשר לדבריה היא עתידה להשתלב במקום עבודתו של אביה המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתה בדיון. שירות המבחן המליץ על הטלת עונש של של"צ בהיקף של 120 שעות.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה הפנה לחומרת העבירות אותן ביצעה הנאשמת ולכך שתסקיר שירות המבחן בעייתי מבחינת לקיחת אחריות. אין פגיעה קונקרטית בנאשמת בנסיבות אלו ביקש ב"כ המאשימה להטיל מע"ת וקנס. ב"כ הנאשמת טען כי קיימת פגיעה בנאשמת וטען כי כאשר הפגיעה קלה ניתן לראות בנסיבות מסוימות פגיעה בשיקום. יש פגיעה בדימוי העצמי והגיש פסיקה התומכת בעמדתו. לדעת ב"כ הנאשמת חלקה של הנאשמת הינו מינורי ולכן ניתן לאזן את חומרת העבירה עם הפגיעה שיכולה להיגרם לנאשמת מבחינה תעסוקתית, ב"כ הנאשמת הפנה למצבה הרפואי של הנאשמת העוברת כיום הליכים טיפוליים הקשורים בפוריות. לאור חלוף הזמן ב"כ הנאשמת ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן.

דין והכרעה:

לשאלת ההרשעה אני סבור כי יש מקום להרשיע את הנאשמת 2. הפסיקה חזרה ושנתה את המבחן הכפול על פי הלכת כתב ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, לעניין זה ראה רע"פ 8453/15 פלוני נ' מדינת ישראל כב' הש' שוהם (03/01/16)

"בהתאם לקביעתו של בית משפט זה בעניין כתב, האפשרות להימנע מהרשעתו של נאשם שביצע עבירה, מהווה חריג לכלל, על-פיו משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם. משכך, הימנעות מהרשעה שמורה למקרים חריגים ויוצאי דופן, המקיימים שני תנאים מצטברים. הטעם הראשון הוא, כי הותרת

ההרשעה על כנה עלולה להסב פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. על-פי הטעם השני, נסיבות ביצוע העבירה מאפשר, באותו מקרה מסוים, לוותר על הרשעה, מבלי לפגוע מהותית ביתר שיקולי הענישה (ראו גם: רע"פ 3989/15 גוזלאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.8.2015); רע"פ 2744/15 דרדיק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.6.2015); רע"פ 2136/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.3.2015); רע"פ 1931/15 מויססנקו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.3.2015)).

שירות המבחן התלבט בקשר עם שאלת ההרשעה של הנאשמת 2, כאשר הנדבך העיקרי בהמלצה שלא להרשיע את הנאשמת מושתת על הפגיעה בדימוי בעצמי בנסיבות הרפואיות בהן מצויה כיום הנאשמת 2. בית המשפט חייב לציין כי קיימים מספר קשיים בהתנהלות הנאשמת 2 וזאת בכל הקשור בלקיחת האחריות ומסירת בדיקות שתן. בית המשפט יציין כי פגיעה בדימוי העצמי אין בה די לצורך אי הרשעה. בנוסף אציין כי רצונו של אבי הנאשמת לשלבה בעבודה בהסתדרות כאשר מדובר בנאשמת בת 28 ולא הובאו מסמכים לניסיונות כאלו ורק בעקבות החשש להרשעה הנושא עלה. הראיות שהובאו לבית המשפט הינן לגבי מקומות עבודה בהם עבדה הנאשמת בעבר ואין רלוונטיות היום. בית המשפט לא מתרשם כי מדובר בטענה כנה ואמתית. סוף דבר לא מצאתי כי מתקיימות בעניינה של הנאשמת נסיבות חריגות המצדיקות אי הרשעה.

על יסוד הודאתה, אני מרשיע את הנאשמת 2 בביצוע המיוחס לה בכתב האישום המתוקן - עבירה של סיוע לגניבה, לפי סעיף 384 + 31 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש לקבוע, בטרם גזירת הדין את מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בעיקרון המנחה בענישה, שהוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיה ומידת האשמה של הנאשמת. בין סוג ומידת העונש המוטלת עליה, מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות ביצוע העבירה. סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין הארוע הוא מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר.

בהינתן המתחם האמור, יש לגזור את עונשה של הנאשמת תוך שקילת המתחם ותוך התחשבות בנסיבות המשליכות על קביעת העונש המתאים, כאשר בעניינה יש ליתן משקל להלימה בגזירת העונש לביצוע העבירה ע"י הנאשמת; נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה; מידת הפגיעה בערך המוגן; גילה של הנאשמת; הנסיבות עליהן עמדה ההגנה בטיעוניה; הודאתה המצביעה על נטילת אחריות; היותה נעדרת עבר פלילי; האמור בתסקיר שירות המבחן והמלצותיו.

לאחר ששמעתי את הצדדים בהתחשב בטיעוניהם, אני מקבל את הסדר הטיעון בהיותו סביר וראוי בנסיבות המקרה והעניין ועל פי כל השיקולים הצריכים לגזר הדין אני קובע כי אלה העונשים שאני משית על הנאשמת:

לאחר ששמעתי את הצדדים בהתחשב בטיעוניהם, על פי כל השיקולים הצריכים לגזר הדין אני קובע כי אלה העונשים שאני משית על הנאשמת:

א. אני דן את הנאשמת למאסר למשך חודשיים וזאת על תנאי למשך שנה התנאי הוא שלא תעבור את העבירה בה הורשעה, לרבות סיוע או ניסיון לעוברה.

ב. הנאשמת תשלם קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתם.

הקנס ישולם עד ליום 01.06.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בת"א, תוך 45 יום מהיום.

הנאשמת תפנה למזכירות ביהמ"ש לקבלת שובר תשלום קנס.

במידה וקיימים מוצגים הרי שהם יושמדו, יחולטו יושבו לבעליהם עלפי שיקול הדעת של קצין החקירה.

ככל שהופקד פיקדון בתיק על-ידי הנאשמת, הקנס יקוזז מהפיקדון ואת היתרה יש להחזירו לידיה או לגורם אחר לפי בקשת הנאשמת, בהיעדר מניעה על-פי דין.

ניתנה היום, ז' אדר ב' תשע"ו, 17 מרץ 2016, במעמד הצדדים.